Posłuchaj

()

X. Magisterium, strażnik depozytu Objawienia

1.Wierzę, że Papież Rzymski cieszy się nieomylnością, gdy przemawia *ex cathedra*, to znaczy gdy, pełniąc swoją funkcję pasterza i nauczyciela wszystkich chrześcijan, określa na mocy swojej najwyższej władzy apostolskiej, że dana doktryna dotycząca wiary lub moralności ma być wyznawana przez Kościół powszechny.[1]

2. Wyznaję ponadto, że władza Magisterium w Kościele jest zasadniczo ukierunkowana na ochronę depozytu objawionego, a poprzez to na zbawienie dusz. Duch Święty nie został obiecany następcom Piotra po to, aby mogli oni ogłaszać nową doktrynę, ale po to, aby święcie strzegli i wiernie wyjaśniali depozyt przekazany przez Apostołów.[2]

3. Dlatego obecne Magisterium nie może zasadniczo zaprzeczać poprzedniemu Magisterium. Żywe Magisterium nie jest bieżącym nauczaniem przeciwstawionym nauczaniu z przeszłości; jest to ciągłe i nieprzerwane głoszenie tej samej prawdy

wiary o tym samym znaczeniu na przestrzeni wieków. Papież i biskupi nie są panami Objawienia; są jego strażnikami i podlegają mu tak, jak uczeń podlega swojemu mistrzowi. Nie mogą ani zmieniać wiary, ani modyfikować boskiej konstytucji Kościoła, ani uznawać za dobre tego, co jest sprzeczne z prawem Bożym.[3]

4. Odrzucam zatem wszelkie ewolucjonistyczne koncepcje dogmatu, zgodnie z którymi objawione prawdy zmieniałyby swoje znaczenie w toku historii. W Kościele może istnieć jednolity postęp w rozumieniu, który pozwala lepiej, w sposób wyraźniejszy i bardziej jednoznaczny, dostrzegać znaczenie objawionej prawdy, ale nigdy nie może dojść do zmiany znaczenia tej prawdy. To, co zostało już nauczane przez żywe Magisterium Kościoła Nauczającego i w co wierzy się w wyznaniu wiary Kościoła Nauczanego, nie może stać się fałszywe; to, co zostało potępione jako sprzeczne z wiarą, nie może stać się uzasadnione; to, co należy do boskiej konstytucji Kościoła, nie może być przekształcane zgodnie z kategoriami współczesnego świata lub kontekstem historyczno-kulturowym.[4]

5. Odrzucam zatem koncepcję nowego Magisterium, które rościłoby sobie prawo, by w imieniu współczesności narzucać doktryny sprzeczne lub obce stałej Tradycji. Odrzucam również sztuczne przeciwstawianie sobie Magisterium wczorajszego i dzisiejszego, tak jakby jedynym żywym Magisterium Oblubienicy Chrystusa było to współczesne i jakby pod pretekstem lepszego dostosowania mogło ono wyrzec się tego, czego Kościół zawsze nauczał, w co wierzył i co potępiał od czasów Apostołów.

6. Uważam, że przy zachowaniu nienaruszonej uzasadnionej wolności badań i opinii teologów w odniesieniu do otwartych lub spornych kwestii doktrynalnych, Magisterium Kościoła ma uzasadniony obowiązek sprawowania nadzoru, a w stosownych

przypadkach cenzury nad publikacjami, aby zapobiec zagrożeniu, jakie mogą one stanowić dla wiary wiernych. Odrzucam zatem oskarżenie wysuwane przeciwko świętemu Kościołowi, jakoby brakowało mu miłości w anatematyzowaniu herezji i ekskomunikowaniu heretyków.[5]

7. Odrzucam również nieustanny dialog ustanowiony w duchu ostatniego Soboru, w ramach którego hierarchia rezygnuje z pełnienia prawdziwego Magisterium i twierdzi, że czerpie inspirację to raz z „zmysłu wiary" wiernego ludu, to z kolei prowadzi rozmowy na równych prawach z wyznawcami fałszywych religii, a nawet z niewierzącymi.

8. Odrzucam wreszcie subiektywistyczną koncepcję pluralizmu teologicznego, która wynika z takiej rezygnacji z funkcji magisterialnej. Uważam, że Kościół nie jest zgromadzeniem pozostającym w ciągłym poszukiwaniu, lecz strażnikiem prawdy objawionej przez Boga i przekazanej przez Apostołów, a jego autentyczne Magisterium jest bezpośrednią i powszechną miarą prawdy w sprawach wiary i moralności, zapewniającą nieprzerwane przekazywanie objawionego Depozytu przez wieki.

---

[1] Sobór Watykański I (1870), Konstytucja dogmatyczna *Pastor aeternus*, rozdział IV; św. Pius X, motu proprio *Sacrorum antistitum* (1 września 1910 r.); Pius XII, encyklika *Humani generis* (12 sierpnia 1950 r.).

[2] Sobór Watykański I (1870), Konstytucja dogmatyczna *Pastor aeternus*, rozdział IV.

[3] Sobór Watykański I (1870), Konstytucja dogmatyczna *„Dei Filius”*, rozdział IV, DS 3020, oraz kanon 3, DS 3043.

[4] Zob. odniesienia podane w poprzedniej przypisie; Pius IX, teza potępiona w *Syllabusie* nr 5, DS 2905; św. Pius X, dekret *Lamentabili*, tezy potępione nr 58 i 59, DS 3458 i 3459.

[5] Pius XII, encyklika *„Humani generis”* (12 sierpnia 1950 r.).

Chcesz czytać wszystko?

Wykup abonament.

Copyright Mavientura Projects e.K>

[redacted]

Kartą, paypalem lub bezpośrednim przelewem.

Datki

Jak podobał Ci się ten wpis?

Kliknij na gwiazdkę, by go ocenić!

Oceń

Średnia ocena / 5. Policzone głosy:

Jeszcze bez oceny. Bądź pierwszy!

Jeśli podobał Ci się ten wpis ...

Obserwuj nas na mediach społecznościowych!

Related